

end staar for dem, er et aldeles underordnet Spørgsmaal for mange af Ministeriets egentlige fanatiste Tilhængere. Da vi havde vedtaget denne Beslutning, nærer jeg ikke Tvivl om, at Enhver i og udenfor Folkethinget, der havde nogen Agtelse og Verbødighed for og Tillid til Folkethingets Beslutningers Bestandighed, saade: mod denne Beslutning og med dette Ministerium er Arbejde unyttigt; det er Tidsspilde. Men da det saa gjaldt: paa hvilken Maade kunne vi nu gribe Tingene an for i alt Fald indtil videre at redde Ministeriets Liv som Ministerium, da blev dette Spørgsmaal grebet og bragt ud i Verden, det vil sige vor lille Verden, i Danmark, i Form af Adresser. Jeg betvivler ikke, at mange af dem, der have været Indbydere til Adressen — jeg kjender ikke Navnene — maaske de Alle, have ment det meget vel med denne Sag. Men Tanken, den oprindelige Hensigt med denne Adresse var at opmuntre Regjeringen til ikke at trættes trods Folkethingets Beslutning i denne Sag. Den oprindelige Hensigt har aabenbart kun været den at bringe en Bevægelse til Veie, som kunde give Ministeriet Skin af Ret til at blive stidende, Skin af Ret til at haabe, at der skulde ske et Omflag. Og saaledes gaar da denne Adresse ud i Verden og vender tilbage med, efter den seneste Beregning, 107,000 Under skrifter og skal nu ligge et Steds i et Arkiv. Derfor Thinget vilde have gjort sig den Uleilighed at bestjæftige sig med denne Adresse og vilde nedfætte et Udvalg til at undersøge Navnene paa denne Adresse, vilde man faae at se, hvor forholdsvis saa af de 107,000 Navne der ere politiske Bølgere, og hvor forholdsvis mange af disse Tusinder der ere falske Underskrifter, det vil sige, der ere underskrevne med Andres Navne uden Tilladelse, om end Tilladelsen stundom kan være erhvervet bagefter, saa det er ikke værd at gjøre saa store Ophævelser af denne Sag. Den Bevægelse kjender Enhver af os og veed, hvilken Værdi i og for sig den har i Realiteten; og naar man har paaberaabt sig den kommende Valgdags Vidnesbyrd om denne Adresses Betydning, saa er der Ingen her i Thinget, der har noget Kjendskab til denne Adresses bevægelses egentlige Karakter, der kan gjøre det. Jeg benægter imidlertid ikke, at der ligger i denne Adresse en Sum af almindelig Forsvarsfølelse, altsaa af Nationalfølelse, som har sin Betydning, og som kan ubbyttes under andre Forhold, og jeg benægter paa ingen Maade, at der er Mange, der ere gaaede med til at underskrive i god Tro om, at de ikke støttede det nuværende Regjeringsystem og det nuværende Ministe-

rium. Men Tanken med selve Adressen og Diemedet med hele denne Bevægelse var at holde Haabet oppe, indtil der kom et Omflag. Det skulde være en Adresse, som man paa høiere Steder aldrig havde set Mage til før. Det var et Forsøg paa at gjøre det muligt for Ministeriet ogsaa med Hensyn til denne Sag at kunne redde sit Liv saa meget længere. 11 Dage derefter vedtog Folkethinget en Adresse til Hans Majestæt Kongen, hvori man ogsaa udtalte, det forekommer mig aldeles utvetydigt: Forhandlingerne med dette Ministerium havde viist sig at være frugtesløse. Der kunde ikke ventes noget Udbytte, som havde nogen videre Betydning, af Samarbejdet mellem Folkethinget og Ministeriet. Man ønskede, at Betingelserne maatte komme til Stede for en lykkelig Samarbejden mellem Lovgivningsmagtens forskjellige Faktorer, og udtalte Forventning derom. Det var et Fredstilbud, som indeholdt Haabet om, at en lykkeligere Tid kunde oprinde for os, og at vi kunde finde hinanden. Men her i Thinget mødte et lille Parti med en bestemt Modstand mod, at Striden da skulde ophøre. De vilde endnu fortsætte Striden fra 14de April. De mente at have Kort paa Haanden; foruden Adressen havde de ogsaa andre Kort paa Haanden; de havde disse Telegrammer om de Hundreder, der bleve til Tusinder, og de Sneje, der bleve til Hundreder, omkring i Landet. De søgte at forberede Stemningen, de søgte at give et Billede af, at der i Befolkningen i Forhold til Folkethinget ogsaa paa den almindelige Politiks Omraade var et Omflag i Vente til Gunst for det Ministerium, om hvis Gjerninger og Forhold Folkethinget saa bestemt havde udtalt sig i de to Beslutninger af 3die April og 14de April. Nu er et Aar anvendt eller rettere sagt spildt, og nu kunne vi jo spørge de Herre, der negtede i Fjor at modtage vort Fredstilbud, og særlig Ordspøreren for de Stridbare dengang, min ærede Sidsmand til Venstre (Kimesfald): Hvad have de naaet ved at støtte et Ministerium, som kun er støttet af et lille Mindretal i Landet, og hvad har Regjeringen, der bærer Ansvar, naaet i dette Aar? Jeg skal ikke forlange nærmere Oplysning af den høitærede Conseilspresident. Vi vide Alle, at Ministeriet ikke har naaet Andet end at spille et Aar for Landet, og at der er Sandshylighed for, at det agter at fortsætte paa samme Maade. Den høitærede Conseilspresident er med Hensyn til denne Sag faktisk ikke saa uenig med os, som man skulde tro. Han er faktisk enig i sin Modstand mod Kjøbenhavns Befæstning, og hvorvidt han er enig forøvrigt